

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/97/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115202803
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4115202803.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobkyne: R.. K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., D. XX, zastúpená Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., so sídlom Nitra, Farská 25, IČO: 36 856 282, proti žalovaným: 1. ATP TRADE s.r.o., so sídlom Jarok, Hlavná ulica 47/52, IČO: 36 794 104, zastúpený Mgr. Zuzanou Gálikovou, advokátkou so sídlom Nitra, Farská 33 a 2. G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. Q., H. Z. XXX, zastúpený Mgr. Evou Citterberg Valkovou, advokátkou so sídlom Nitra, Novomeského 17, o zaplatenie 3.445,72 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne a žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 11.10.2017 č. k. 12C/52/2015-163, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného v 2. rade proti výroku, ktorým bola žaloba voči žalovanému v 1. rade zamietnutá a ktorým mu bola priznaná náhrada trov konania o d m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti, ktorou bola priznaná žalobkyni náhrada trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bola žalovanému v 1. rade priznaná náhrada trov konania p o t v r d z u j e .

IV. Žalovanému v 1. rade priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v 1. rade (výrok I.) a priznal mu náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.). Žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a priznal jej náhradu trov konania v plnej výške (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému v 1. rade domáhala uloženia povinnosti zaplatiť jej sumu 2.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia, sumu 1.000 eur s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia, ako i povinnosť na vlastné náklady odstrániť kameň i koberec a tento odviezť z nehnuteľnosti žalobkyne so súčasným uložením jej povinnosti umožniť žalovanému v 1. rade odstránenie tohto kamenného koberca z jej nehnuteľnosti, eventuálne uloženia povinnosti žalovanému v 2. rade zaplatiť jej sumu 3.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia, čo odôvodnila tým, že u žalovaného v 1. rade zakúpila kamenný koberec, ktoré dielo vykonal žalovaný v 2. rade v novembri 2012, na ktorom sa následne vyskytli vady, ktoré reklamovala u oboch žalovaných. Zároveň navrhla vo veci vykonať znalecké dokazovanie na zistenie dôvodu vzniku vád, pretože bez jeho vyhotovenia nie je možné určiť, ktorý zo žalovaných nesie zodpovednosť za vady diela. Svoje rozhodnutie právne odkázal na ust. § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, § 457, § 510, § 588, § 619 ods. 1, § 623 ods. 1, § 631 a § 648 ods. 2

Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Výsledkami vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobkyňa zakúpila u žalovaného v 1. rade tovar - kamenný koberec a zaplatila zaň kúpnu cenu 2.445,72 eura dňa 25.10.2012. Následne medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o dielo, v zmysle ktorej mal žalovaný v 2. rade uložiť kamenný koberec, ktorú povinnosť si splnil a žalobkyňa za to vyplatila žalovanému v 2. rade odmenu vo výške 1.000 eur. Postupom času kamenný koberec začal vykazovať neodstrániteľné vady, ktoré bránia žalobkyni v jeho riadnom užívaní, čo žalobkyňa vytkla žalovanému v 1. rade reklamáciou, v ktorej uviedla, že výrobok nespĺnil žiadnu z vlastností deklarovaných predajcom, keď má rozdielnu farebnosť a príľnavosť, drolí sa a oddeľuje od betónového podkladu, ktorú žalovaný prijal dňa 24.03.2013. Žalovaný v 1. rade tvrdil, že daný tovar bol v poriadku a vady boli spôsobené nedodržaním technologických postupov pri jeho pokládke. Žalobkyňa od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným v 1. rade neodstúpila, nežiadala výmenu vecí ani zľavu z ceny. S poukazom na ust. § 619 ods. 1 OZ posudzoval, či zakúpený tovar má alebo nemá vady a dospel k záveru, s ohľadom na závery znaleckého dokazovania, že žaloba voči žalovanému v 1. rade nebola podaná dôvodne, keď k vadám nedošlo v dôsledku zavinenia žalovaného v 1. rade. Podľa záverov znaleckého dokazovania totiž zistená hrúbka koberca nezodpovedá funkčne požiadavkám na minimálnu hrúbku vrstvy kamenného koberca 14 mm, podklad nebol pred realizáciou dostatočne očistený a napenetrovaný, nebola dodržaná minimálna teplota 10°C počas realizácii diela, v čase spracovania zretia kamenného koberca podklad nespĺňal funkčnú požiadavku pre najvyššiu prípustnosť vlhkosť betónu a technologický predpis pri pokládke kamenného koberca nebol dodržaný, keď povrch betónu nebol zbavený vystúpeného cementového mlieka, nedodržalo sa odporúčanie výrobcu tento dôkladne napenetrovať a teda prvotnou príčinou vzniku vád bolo porušenie prídržnosti kamenného koberca k povrchovej vrstve betónu spôsobené nedostatočne pripraveným, očisteným, vysušeným a napenetrovaným podkladom. Druhou príčinou vzniku vád bolo výrazné zníženie mechanických vlastností kamenného koberca, čo mohlo byť spôsobené nesprávnym pomerom miešania jednotlivých zložiek kamenného koberca, kvalitou dodaného materiálu, ktorý nevyhovoval deklarovaným pomerom, nedodržaním predpísaných teplotno-vlhkostných podmienok pri realizácii, pričom použité epoxidu od jedného dodávateľa a tvrdidla od druhého dodávateľa mohlo mať zásadný vplyv na mechanické vlastnosti kamenného koberca. Konštatoval, že vady neboli zapríčinené tovarom, ktorý predal žalovaný v 1. rade žalobkyni a v tomto smere poukázal i na vyjadrenie výrobcu D.. Mal za to, že na jeho závere o nepreukázanej zodpovednosti žalovaného v 1. rade nič nemení ani vyhlásenie B.. D. D., keďže jeho vyjadrenie, že kamenné koberce objednané od D. E. R. aj u iných zákazníkov sa začali rozpadáť, je právne irelevantné s ohľadom na to, že nie je jasné, či sa jednalo o totožný materiál, za akých podmienok bol ukladaný a pod. V súvislosti s odborným vyjadrením B.. T., riaditeľa spoločnosti J.M.L.I. spol. s r. o., ktorá sa zaoberá výrobou a predajom v oblasti stavebnej chémie uviedol, že jeho odborná spôsobilosť sa nemôže porovnávať a vyrovnáť znaleckej organizácii, Technickému a skúšobnému ústavu stavebnému n.o., ktorá vypracovala znalecký posudok a preto pri posudzovaní vecí a vyhodnocovaní dôkazov prihliadol na znalecký posudok, ktorý svedčí v neprospech žalovaného v 2. rade. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade mal za preukázané, že medzi ním a žalobkyňou došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o dielo, podľa ktorej mal žalovaný v 2. rade uložiť kamenný koberec, ktorú povinnosť si splnil, avšak dielo začalo postupom času vykazovať vady, ktoré sú neodstrániteľné a ktoré bránia žalobkyni v riadnom užívaní vecí, pričom žalobkyňa za vykonanie diela vyplatila žalovanému v 2. rade odmenu vo výške 1.000 eur, ktorú skutočnosť žalovaný v 2. rade výslovne nepoprel a preto považoval za nesporné s poukazom na § 151 ods. 1 CSP vyplatenie odmeny v tejto výške. Konštatoval tiež, že odstúpenie od zmluvy žalobkyňou preukázané nebolo. Opierajúc sa o ustanovenia § 510 OZ, podľa ktorého uplatnenie nároku zo zodpovednosti za vady nevyučuje nárok na náhradu škody, ktorá z vady vznikla. Dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade zodpovedá za škodu, ktorá žalobkyni vznikla vo výške 3.445,72 eura, pozostávajúcej zo sumy 2.445,72 eura za nákup materiálu a sumy 1.000 eur predstavujúcej odmenu vyplatenú žalovanému v 2. rade, keďže boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. OZ a to vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti žalovaného v 2. rade s ohľadom na závery znaleckého posudku. S námietkami žalovaného v 2. rade, že nemožno objektívne vyhodnotiť skutočnú aplikovanú hrúbku kamenného koberca sa nestotožnil, keď sám žalovaný v 2. rade potvrdil, že nedodržal odporúčanú hrúbku na všetkých miestach a vyplýva to i zo záverov znaleckého dokazovania, rovnako tak s námietkou ohľadne očistenia podkladu, ako i obdobia, kedy došlo k vykonaniu prác a dodržaniu minimálnej teploty 10°C počas pracovania a zretia kamenného koberca. Tvrdenie žalovaného v 2. rade, že dielo malo vydy výlučne v dôsledku nekvality dodaného materiálu, ktorý nevyhovoval deklarovaným parametrom označil za nepreukázané a nevyplývalo to ani zo znaleckého posudku, pretože príčinou

vzniku vád bolo porušenie prídržnosti kamenného koberca k povrchovej vrstve betónu, spôsobené nedostatočne pripraveným, očisteným, vysušeným a nenapenetrovaným podkladom, ako i výrazným znížením mechanických vlastností kamenného koberca, čo mohlo byť spôsobené nesprávnym pomerom miešania jednotlivých zložiek kamenného koberca, kvalitou dodaného materiálu, ktorý nevyhovoval deklarovaným parametrom nedodržaním predpísaných teplotno-vlhkostných podmienok pri realizácii, resp. kombináciou týchto príčin a teda nie je možné vyvodiť, že dielo malo vady výlučne v dôsledku nekvality dodaného materiálu. Navyiac žalovaní v 1. rade preukázali listinnými dôkazmi, že kamenný koberec je v zhode s ustanoveniami smernice rady 89/106/EHS, ak je zabudovaný v súlade s návrhom na použitie. Žalovaného v 2. rade preto zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 3.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia, t. j. odo dňa podania žaloby opierajúc sa o ust. § 517 ods. 2 OZ a výšku úroku z omeškania určil v súlade s Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému v 1. rade, voči ktorému bola žaloba zamietnutá priznal s ohľadom na plný úspech v konaní plnú náhradu trov konania, keď na strane žalobkyne nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP. Zvýraznil, že za okolnosť hodnú osobitného zreteľa nepovažoval skutočnosť, že žalobkyňa nemala a nemohla mať vedomosť o tom, ktorý zo žalovaných bol zodpovedný za vady diela, pretože si mohla sama dať vypracovať znalecký posudok, prípadne odborné vyjadrenie a získať tak vedomosť o tom, kto nesie zodpovednosť za vady diela. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške s ohľadom na jej plný úspech.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie len v časti týkajúcej sa priznania náhrady trov konania žalovanému v 1. rade, domáhajúc sa jeho zmeny a nepriznania náhrady trov konania žalovanému v 1. rade. Dôvodila, že vzhľadom na povahu sporu boli splnené podmienky pre použitie ust. § 257 CSP, s ohľadom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tieto vzhladla v tom, že nemala a ani nemohla mať vedomosť o tom, ktorý zo žalovaných bol zodpovedný za vady diela. Táto skutočnosť sa stala zrejmom až vyhotovením znaleckého posudku konštatujúcim zavinenie žalovaného v 2. rade. V zmluvnom vzťahu vystupovala voči žalovanej v 1. a 2. rade v pozícii slabšej strany ako spotrebiteľ a nebolo možné u nej spravodlivo očakávať kvalifikované určenie zavinenia vád na vyhotovenom diele, pretože ide o odbornú otázku vyžadujúcu si znalecké posúdenie. Mala za to, že názor prvoinštančného súdu o možnosti vyhotoviť si znalecký posudok ešte pred konaním vo veci neobstojí, nakoľko prístup k súdu a právo na spravodlivý proces nie je možné podmieňovať jej nadbytočným zaťažovaním ako žalobkyne, čo by jej najviac spôsobilo značné finančné ťažnosti a celý proces konania o jej nároku by sa len zbytočne oddialil. Poukázala na to, že skutočnosť, ktorý zo žalovaných bude zaviazaný nebola zrejmalá súdu ani pri ostatnom pojednávaní, ktoré bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku. Prezentovala názor, že dôvodom osobitného zreteľa je neprimeraná tvrdosť rozhodnutia voči nej ako poškodenej, pretože ako strana sporu, ktorá bola vo veci úspešná by musela zaplatiť trovy konania žalovanému v 1. rade, čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že súdny spor by pre ňu finančne znamenal ekonomickú stratu.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadol i žalovaný v 2. rade. Žiadal ho v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má idú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prioritne napadnutý rozsudok označil za nesprávny a jeho odôvodnenie za nedostatočné, nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nekonzistentné. Nedostal totiž jednoznačnú odpoveď na to, prečo by mal škodu žalobkyni spôsobiť len on, rozsudok sa odvoláva na dôkazy, z ktorých nevyplýva jeho zodpovednosť a súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkami. Poukázal na to, že v rámci konania bolo na návrh žalobkyne vykonané znalecké dokazovanie a v znaleckom posudku, ktorý opakovane rozporoval nebolo konštatované, že za vady zodpovedá jednoznačne a výlučne on, pretože ako prvá príčina vád bolo zistené porušenie prídržnosti kamenného koberca k povrchovej vrstve betónu a druhá príčina výrazné zníženie mechanických vlastností kamenného koberca, ktorých príčinu nevedela znalecká organizácia jednoznačne určiť a ako jednu z možných príčin znalec stanovil aj nekvalitu materiálu. Navyiac závery uvedené v znaleckom posudku boli vyvrátené inými dôkazmi, najmä odborným vyjadrením B. C. T., resp. sú popreté skutočnosťou, že znalecká organizácia vychádzala z nesprávnych vstupných údajov. Pokiaľ ide o termín zhotovenia diela a z toho vyplývajúce teplotné a vlhkostné podmienky v čase jeho realizácie tým, že bola skúmaná tri a pol roka

otvorená betónová plocha, na ktorú pôsobili všetky vonkajšie vplyvy, nemohlo sa dospieť k objektívnym výsledkom. Uviedol, že neobstojí ani odvolávanie sa na ďalšie listinné dôkazy, ktoré mali potvrdiť, že vady neboli zapríčinené tovarom. Samotná skutočnosť, že výrobok je v zhode s ustanoveniami smernice rady 89/106/EHS a že sa na ne uplatňuje EN 13813 neznamena, že v jednotlivom prípade výrobok nemohol byť vadný, navyše vyhlásenie o zhode je zo dňa 28.06.2013 a dielo bolo u žalobkyne zhotovované v októbri 2012, takže pre konanie je irelevantné. Rovnako tak technický list výrobku, ktorý mal byť platný v čase realizácie diela, keďže uvádza charakteristiky, ktoré nekorešponujú s charakteristikami vo vyhlásení zhody. Za významné považoval i konštatovanie v znaleckom posudku, podľa ktorého materiál odobratý na stavbe (kamenivo) a dodaný výrobcom do skúšobného laboratória (epoxid a tvrdidlo) nevyhovoval deklarovaným parametrom ani v prípade zhotovenia skúšobných vzoriek v skúšobnom laboratóriu presne podľa návodu výrobcu, čo znamená, že sprievodné dokumenty vydané výrobcom neobsahujú pravdivé informácie o vlastnosti výrobku. Nestotožnil sa s názorom súdu, že v prospech žalovaného v 1. rade svedčí aj vyjadrenie výrobcu D. E.. zo dňa 05.04.2013, ktoré považoval za zaujaté a nedôveryhodné aj s ohľadom na to, že svoju zodpovednosť si výrobca čiastočne priznal ústne pri obhliadke kamenného koberca u žalobkyne, keď jej ponúkol zaplatenie polovice škody, čo ona odmietla. Poprel, že by nedostatočne očistil podklad a výsledky skúšok v tomto smere považoval za neobjektívne s ohľadom na uplynutie obdobia od realizácie diela po ich vykonanie a v prípade, ak by bol povrch nedostatočne očistený, došlo by k oddeleniu koberca od betónového podkladu v celku a kamenný koberec by držal pohromade. Okrem toho, v čase realizácie diela nebola súčasťou kamenného koberca aj penetrácia, ktorá sa v tom čase ani nevyrábala, žalobkyňa mu ani penetráciu na zhotovenie diela nedodala a preto neporušil žiadnu svoju povinnosť, keď podklad nenapenetroval. Zvýraznil, že dielo bolo zhotovované v októbri 2012 a za vyhovujúceho počasia a preto sa nestotožnil v tomto smere so záverom znaleckého posudku, podľa ktorého sa dielo zhotovovalo v novembri 2012 a ani s argumentáciou súdu prvej inštancie v tomto smere, ako nesprávnou a nekorešpondujúcou realite. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že samotná žalobkyňa uviedla, že dielo zhotovoval 2-3 dni a počas jeho realizácie bolo počasie dobré, nepršalo ani nemrzlo a taktiež svedok K. L. potvrdil, že dielo vykonával spolu s ním v októbri. Závery znaleckého posudku o nameraných hodnotách hrúbky nanesej vrstvy kamenného koberca považoval za bezpredmetné, zavádzajúce a neobjektívne, keďže bol skúmaný viac ako 3 roky rozpadnutý kamenný koberec, hrúbka kamenného koberca nemá vplyv na jeho pevnosť a kvalitu, mala len odporúčací (nie záväzný) charakter a ani norma STN nepredpisovala kritériá pre hrúbku vrstvy potery, pričom pri danom type podlahoviny je dovolená tolerancia 4 mm. Vyzdvihol, že znalecký posudok považuje za nesprávny a nepoužiteľný vo viacerých častiach, nedôsledný a na viacerých miestach si odporujúci, pričom uvádza, že na niektoré otázky nie je možné jednoznačne odpovedať. Navyše znalecká organizácia, ktorá ho vypracovala vo vzťahu k výrobku vykonávala posudzovanie zhody, a preto mala súdu oznámiť dôvody pre jej vylúčenie, keď možno mať pochybnosti o jej nezáujatosti vzhľadom na jej pomer k výrobcovi a posudzovanému výrobku. Vytkol prvoinštančnému súdu, že neprihliadol k tomu, že v konaní došlo minimálne k podstatnému spochybneniu vierohodnosti znaleckého posudku, na ktorom založil svoje rozhodnutie a hoci navrhoval v konaní vypočuť riešiteľa za znaleckú organizáciu, neučinil tak, rovnako tak nevypočuť ani ním navrhovaného zástupcu výrobcu. Zamietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania mu tak znemožnil uplatňovať patriace mu práva v konaní. V neposlednom rade konštatoval, že pokiaľ súd prvej inštancie mal za preukázané, že k odstúpeniu od zmluvy nedošlo, potom nedošlo ani k žiadnemu uplatneniu nároku z vady diela, pričom nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne vec posúdil, keď pri konštatovaní absencii uplatneného nároku za zodpovednosť za vady priznal žalobkyňi náhradu škody a to za situácie, kedy by mal nárok vyplývať zo záväzku zo zodpovednosti za vady. Nesúhlasil ani s tým, že by boli splnené predpoklady vzniku jeho zodpovednosti za škodu, keď bez pochybnosti nebolo preukázané, že z jeho strany došlo k porušeniu právnej povinnosti a chyba zároveň aj príčinná súvislosť medzi porušením jeho právnej povinnosti a vznikom škody ako zákonný predpoklad. I v prípade, že by vychádzal len zo záverov znaleckého posudku, nebolo by tak možné dospieť k záveru, že za škodu zodpovedá výlučne on a nutne by bola daná minimálne spoločná zodpovednosť so žalovaným v 2. rade.

5. Žalovaný v 1. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne o aplikácii § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania voči nemu poukazujúc na to, že ešte pred podaním žaloby prebehlo medzi žalobkyňou a ním reklamačné konanie, v rámci ktorého bola žalobkyňa upovedomená o tom, že nenesie zodpovednosť za vady a že škoda vznikla porušením povinnosti žalovaného v 2. rade a to chybným postupom pri príprave podkladu a pri aplikácii kamenného koberca, čo bolo následne potvrdené znaleckým

posudkom. Žalobkyňa tak pred podaním žaloby mala vedomosť o tom, že nenesie zodpovednosť za vady diela a v prípade pochybnosti mala možnosť si dať sama vypracovať znalecký posudok alebo odborné vyjadrenie za účelom zistenia, kto nesie zodpovednosť za vady diela. Zároveň poukázal na Civilný sporový poriadok, kde pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa uplatňuje zásada úspechu vo veci a to aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku.

6. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že svojim odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie vrátane jeho výroku týkajúceho sa náhrady trov konania žalovaného v 1. rade z dôvodu, že má za to, že za vady diela nesie zodpovednosť žalovaný v 1. rade a tento by mal nahradiť žalobkyni aj trovy konania. Pokiaľ však by bol napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti vo vzťahu k žalovanému v 1. rade správny, nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne o jeho neprimeranej tvrdosti, pretože v konaní bola len polovične úspešná a to len voči jednému z dvoch žalovaných a navyše jej boli priznané aj úroky z omeškania a náhrada trov konania voči druhému žalovanému. Okrem toho, ak skutočnosť, ktorý zo žalovaných je zodpovedný za vady diela sa stala zrejmom až vyhotovením znaleckého posudku mohla po jeho doručení vziať žalobu voči žalovanému v 1. rade späť a tak znížiť sumu náhrady trov konania.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v 1. rade konštatovala, že žalovaný v 1. rade si nesprávne vykladal ust. § 257 CSP v kontexte s ust. § 255 CSP, kedy § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok. Akcentovala, že dôvody osobitného zreteľa vzhliada v tom, že priznanie trov konania žalovanému v 1. rade za procesnej situácie, keď si u žalovaného v 1. rade objednala materiál a u žalovaného v 2. rade práce, pričom pre ňu bol rozhodujúci výsledok diela, ktorý bol neadekvátny, priznanie trov konania žalovanému v 1. rade považuje za neprimeranú tvrdosť. Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade sám na rokovaní, ktoré sa uskutočnilo na obhliadke miesta medzi zúčastnenými stranami jej ponúkol odškodné vo výške jednej polovice ceny preukazuje, že si ani žalovaný v 1. rade nebol istý tým, kto vlastne rozpadnutie chodníka zapríčiniť, teda podiel žalovaného v 1. rade na vzniku a priebehu sporu je dôvodom osobitného zreteľa. Zdôraznila, že k jej pochybnostiam ohľadom subjektu zodpovedným za vady diela významným spôsobom prispel práve žalovaný v 1. rade, ktorý jej za vzniknutú škodu ponúkol odškodné a teda ani on nemal istotu, ktorý zo žalovaných bude po dokazovaní určený ako subjekt nesúci zodpovednosť za vady diela. Prezentovala názor, že v prípade znaleckého posudku, ktorý by určil, kto nesie zodpovednosť pred podaním žaloby a akékoľvek zaťažovanie subjektu neúmernou poplatkovou povinnosťou alebo inou povinnosťou, ktorá spočíva v hradení neúmerných nákladov by priamo zakladalo obmedzený prístup k súdu a tým porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podali v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strany, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne a žalovaného v 2. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a odvolanie žalovaného v 2. rade je dôvodné.

9. V súdnej veci sa žalobkyňa žalobou voči žalovanému v 1. rade domáhala zaplatenia sumy 2.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia ako kúpnej ceny odpredaného tovaru a sumy 1.000 eur s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia z titulu náhrady škody, ako i uloženia mu povinnosti odstrániť na vlastné náklady kamenný koberec na jej nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v U. na D. ul. č. XX, eventuálne uloženia povinnosti žalovanému v 2. rade zaplatiť jej sumu 3.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia z titulu zodpovednosti za vady diela a náhrady škody. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol a priznal mu voči žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške a žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.445,72 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 06.02.2015 do zaplatenia do troch dní od jeho právoplatnosti a žalobkyni voči nemu priznal náhradu trov konania v plnej výške. Žalobkyňa odvolaním napadla rozsudok vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade a žalovaný v 2. rade napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Prv než odvolací súd pristúpil k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia posudzoval, či žalovaný v 2. rade ako odvolateľ splnil všetky zákonom vyžadované podmienky prípustnosti odvolania upravené v ust. § 355 - 363 CSP.

10. V zmysle § 359 CSP právo na podanie odvolania sa priznáva strane sporu, ale len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech, čo znamená, že jej bola spôsobená ujma na jej právach, ktorá musí objektívne existovať a nepostačuje len jej subjektívne presvedčenie o spôsobenej ujme. Táto podmienka nie je splnená, ak sa odvolaním sleduje len usporiadanie vnútorných pomerov žalovaných. V danom prípade na strane žalovaných ide o samostatné procesné spoločenstvo (§ 76 CSP), v ktorom platí, že o každej povinnosti spoločníka súd rozhoduje samostatne a každý zo spoločníkov koná len sám za seba. To platí aj pre odvolanie, keď odvolanie podané jedným zo spoločníkov vyvoláva, okrem výnimiek stanovených zákonom, účinky iba voči tomuto jednému samostatnému spoločníkovi, nie aj voči ostatným. Odvolací súd po zistení, že v danej veci nejde o takúto výnimku (závislý výrok; určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu) a žalovanému v 2. rade výrokmi I. a II., ktorým bolo rozhodnuté o nároku žalobkyne voči žalovanému v 1. rade, ujma posudzujúc z hľadiska procesného nevznikla, odvolanie žalovaného v 2. rade v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby voči žalovanému v 1. rade a priznania mu náhrady trov konania podľa § 386 písm. d/ CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Následne preto odvolací súd podrobil prieskumu vecnú správnosť prvoinštančného rozhodnutia v jeho vyhovujúcej časti vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a na to nadväzujúci výrok o náhrade trov konania, ako i výrok o náhrade trov konania prisúdený žalovanému v 1. rade napadnutý žalobkyňou.

11. Z hľadiska skutkového stavu doposiaľ vykonaným dokazovaním bolo preukázané a stranami sporu ani nespochybné, že dňa 25.10.2012 žalobkyňa u žalovaného v 1. rade zakúpila kamenný koberec koralový exkluzív 203 v množstve 93 m², za ktorý spolu s jeho dopravou uhradila kúpnu cenu vo výške 2.445,72 eura. Následne žalobkyňa so žalovaným v 2. rade uzatvorila ústnu zmluvu, predmetom ktorej bolo uloženie kamenného koberca žalovaným v 2. rade na chodníkoch a betónových plochách na nehnuteľnosti žalobkyne, ktoré práce žalovaný v 2. rade aj vykonal, za čo mu žalobkyňa zaplatila dohodnutú odmenu vo výške 1.000 eur. Po niekoľkých mesiacoch kamenný koberec začal vykazovať vady brániace jeho riadnemu užívaniu (oddeľovanie od betónového podkladu, drvenie, vylamovanie, fľaky), ktoré žalobkyňa bezúspešne reklamovala u žalovaného v 1. rade listom zo dňa 25.03.2013 a u žalovaného v 2. rade listom zo dňa 15.07.2013.

12. Žalobkyňa v danej veci si vo vzťahu k žalovanému v 2. rade uplatnila s odkazom na jeho zodpovednosť za vady diela sumu 1.000 eur, ktorú mu vyplatila ako cenu diela a s odkazom na ust. § 510 OZ nárok na náhradu škody vo výške 2.445,72 eura predstavujúcu kúpnu cenu materiálu, ktorý žalovanému v 2. rade dodala na zhotovenie diela. S ohľadom na to, že sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou (súd je viazaný žalobou, teda tým, ako žalobkyňa vymedzila predmet konania) je nárok uplatnený žalobou vymedzený uvedením rozhodujúcich skutkových okolností a žalobným návrhom (petitom), pričom právna kvalifikácia nároku, i keď je v žalobe uvedená, nie je pre súd záväzná. Súd je preto pri rozhodovaní viazaný nie tým, ako účastník konania skutkový stav právne posúdi, ale tkzv. skutkom, ako bol vymedzený v žalobe; len pokiaľ by priznal plnenie z iného skutkového základu, ako bol žalobcom vymedzený a na ktorého základe požaduje plnenie uvedené v žalobnom petite, rozhodol by súd o inom nároku, než ako ho žalobca učinil predmetom konania.

13. Podľa § 631 OZ zmluvou o dielo zaväzuje sa objednávateľovi ten, komu bolo dielo zadané (zhotoviteľ diela), že ho za dojednanú cenu vykoná na svoje nebezpečenstvo.

14. Ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia, zmluva o dielo je dvojstranným záväzkovým právnym vzťahom, ktorým sa zaväzuje zhotoviteľ, že pre objednávateľa vykonáva na svoje nebezpečenstvo dielo za dojednanú odmenu. Jej podstatnými náležitosťami sú dohoda o predmete diela a dohoda o odplatnosti vyhotovenia diela, pričom zákon neurčuje pre jej uzatvorenie písomnú formu, čo znamená, že môže byť uzatvorená i ústne. Zmluva o dielo v Občianskom zákonníku neobsahuje samostatnú právnu úpravu zodpovednosti za vady vykonaného diela a preto je potrebné na ňu aplikovať všeobecnú úpravu obsiahnutú v § 499 a nasl., kde je formulovaná úprava zodpovednosti za vady pri odplatných zmluvách. Právna úprava zmluvy o dielo je doplnená osobitnými ustanoveniami (zmluvnými podtypmi), ktoré sa vzťahujú na zmluvu o zhotovení veci na zákazku (§ 644 - § 651) a zmluvu o oprave a úprave veci (§ 652 - § 656). V týchto osobitných podtypoch zmluvy o dielo je okrem vymedzenia ich pojmu, práv a povinností zmluvných strán obsiahnutá predovšetkým úprava práv zo zodpovednosti za vady, ako úpravy osobitnej k všeobecnej úprave zodpovednosti za vady podľa Občianskeho zákonníka.

15. Vychádzajúc z ust. § 652 ods. 1 OZ zmluvou o oprave a úprave veci objednávateľovi vzniká právo na vykonanie opravy alebo úpravy veci zhotoviteľom podľa objednávky objednávateľa a na druhej strane vzniká zhotoviteľovi právo na zaplatenie ceny za vykonanú opravu alebo úpravu veci. Podstatou tohto zmluvného podtypu je, že zhotoviteľ vykonáva dielo spočívajúce v modifikácii, oprave alebo úprave veci už existujúcej a nevzniká nová vec. Rovnako ako zmluva o dielo, ani zmluva o úprave a oprave veci si nevyžaduje písomnú formu, pričom pre jej platnosť je rozhodujúca dohoda o predmete opravy alebo úpravy veci čo do rozsahu a spôsobu požadovanej modifikácie veci a dohoda o odplatnosti zmluvy. Výklad pojmov oprava a úprava zákonodarca podal v odseku 2 § 652 a úpravu veci definoval ako činnosť, ktorou sa mení povrch alebo vlastnosti veci a obvykle smeruje k zlepšeniu kvality veci alebo získaniu iných vlastností, ktoré vec do vykonania úpravy nemala. Naproti tomu oprava veci je činnosť, ktorou sa najmä odstraňujú vady veci, následky jej poškodenia alebo účinky jej opotrebenia. Porušenie záväzkovej povinnosti zhotoviteľa vykonať objednané dielo riadne a bez väd je predpokladom zodpovednosti za vady opravovanej alebo upravovanej veci, ktorá je zodpovednosťou objektívnou (zavinenie zhotoviteľa je bezvýznamné) a nastupuje v prípade, ak dojednané plnenie nebolo zhotoviteľom poskytnuté riadne, t. j. v obvyklej kvalite a bez väd. Teda ak samotný výsledok činnosti zhotoviteľa vykazuje vady, zhotoviteľ zodpovedá za vady, ktoré má vykonaná oprava alebo úprava veci pri prevzatí veci objednávateľom ako aj za vady, ktoré sa vyskytnú po prevzatí veci v záručnej dobe (§ 653 ods. 1 OZ) a zhotoviteľ zodpovedá tiež za vady, ktorých príčinou je vadnosť veci, ktorá sa má opraviť alebo upraviť, alebo nevhodnosť pokynov objednávateľa, ak ho na vadnosť veci alebo nevhodnosť pokynov neupozornil (§ 653 ods. 2 OZ). Nevhodnosť pokynov objednávateľa sa pri tom môže týkať požiadavky na použitie určitého materiálu, postupu alebo spôsobu pri oprave alebo úprave veci. Ak je vec opravená alebo upravená vadne, má objednávateľ právo na bezplatné odstránenie vady, pričom zhotoviteľ je povinný vadu odstrániť v dohodnutej lehote. Ak vadu nemožno odstrániť alebo ak ju zhotoviteľ neodstráni v dohodnutej lehote alebo ak sa vada vyskytne znovu, má objednávateľ právo na zrušenie zmluvy alebo na primerané zníženie ceny opravy alebo úpravy (§ 655 ods. 1 OZ). Práva zo zodpovednosti za vady sa musia uplatniť u zhotoviteľa v záručnej dobe; inak zaniknú. Čas od uplatnenia práva až po vykonanie opravy alebo úpravy sa do záručnej doby nepočíta a zhotoviteľ je povinný vydať objednávateľovi potvrdenie o tom, kedy právo uplatnil, ako aj o vykonaní opravy alebo úpravy a o čase jej trvania (§ 655 ods. 2 OZ).

16. Podľa § 510 OZ uplatnenie nároku zo zodpovednosti za vady nevylučuje nárok na náhradu škody, ktorá vznikla.

17. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. V občianskoprávných vzťahoch platí všeobecná zásada, podľa ktorej pre vznik zodpovednostného vzťahu je rozhodujúce iba naplnenie zodpovednosti podľa konkrétnych ustanovení zákona a to aj vtedy, ak prichádza do úvahy zodpovednosť z viacerých záväzkových vzťahov. Nároky zo zodpovednosti za vady a nároky zodpovednosti za škodu môžu obstať súbežne, pričom ich skutkový základ vzniku je spravidla zhodný, hoci cieľ sledovaný jednotlivými druhmi zodpovednosti, ako aj právny dôvod vzniku nárokov a naplnenie ich predpokladov je rozdielny. Odstránenie vadného plnenia nemusí ešte znamenať reparáciu jeho dôsledkov, ktoré môžu mať za následok vznik škody, ktorej predpoklady zodpovednosti a dôsledky upravujú ustanovenia o náhrade škody. Porušenie záväzkovej povinnosti vykonať riadne opravu či úpravu veci je predpokladom ako zodpovednosti za vady, tak i zodpovednosti za škodu. Tieto právne inštitúty sú však odlišné, majú iný účel a sú založené na rozdielnych zásadách a predpokladoch vzniku. Súdna prax je ustálená v tom, že zodpovednosť za vady postihuje nedostatky vlastného plnenia zhotoviteľa a sleduje, aby sa objednávateľovi dostalo plnenie bez akýchkoľvek väd. Zodpovednosť za škodu oproti tomu sleduje účel, aby bola nahradená ujma vzniknutá následkom porušenia právnej povinnosti, alebo v dôsledku inej právom uznanej skutočnosti. O vadu ide tam, kde ujma spočíva vo vadnom vykonaní diela a škodou je ujma, ktorá vznikla ako následok tohto vadného plnenia (opravy alebo úpravy); takáto ujma nespočíva vo vadnosti samotného prevedenia opravy alebo úpravy, ale v znehodnotení opravovanej alebo upravovanej veci. V súvislosti s poskytnutím vadného plnenia, ktoré bolo príčinou vzniku škody, prichádza do úvahy vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. OZ. Nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zodpovednosti za vady sa však nemožno domáhať z titulu náhrady škody; ujma spočívajúca v samotnej vadnosti vykonanej opravy, resp. úpravy je odčiniteľná iba v rámci zodpovednosti za vady.

19. Predpokladom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ je protiprávny úkon, t. j. konanie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody (majetkovej ujmy), príčinná

súvislosť medzi protiprávnym konaním (opomenutím) škodcu a vznikom škody a ďalej zavinenie, ktoré sa predpokladá. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom protiprávneho konania škodcu. Pojem škody je definovaný tak, že ide o ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného.

20. Súd prvej inštancie sa však vecou vo vzťahu k žalovanému v 2. rade z hľadiska vyššie popísaných teoreticko-právnych východísk nezaoberal a dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku založil výlučne na zodpovednosti žalovaného v 2. rade za škodu podľa § 420 a nasl. OZ. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia v tejto časti nevyplýva, že by súd prvej inštancie diferencoval medzi právnym inštitútom zodpovednosti za vady a zodpovednosti za škodu a to i napriek tomu, že žalobkyňa učinila predmetom sporu nárok na náhradu ujmy spôsobenej jej vadným plnením zo strany žalovaného v 2. rade (odplata za vykonanie diela 1.000 eur), ako i ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku tohto vadného plnenia (cena dodaného materiálu 2.445,72 eura). Presné určenie podstaty žalobou uplatneného nároku bolo však rozhodujúcim v spore, keďže ako už bolo vyššie uvedené, i v danom prípade platí, že ujma spočívajúca v samotnej vadnosti diela je odčiniteľná len v rámci zodpovednosti za vady, na rozdiel od škody, ktorá mohla v dôsledku vadného plnenia nastať na iných veciach a hodnotách žalobkyne. Pokiaľ sa tak nestalo, súd prvej inštancie následne ani nemohol posúdiť splnenie predpokladov týchto odlišných druhov zodpovednosti z hľadiska ich právnej úpravy.

21. Prv, než však súd prvej inštancie mohol pristúpiť k zisteniu splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného v 2. rade zo žalobkyňou uplatnených titulov bolo potrebné vysporiadať sa so záväzkovým vzťahom vzniknutým medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade. V tomto smere prvoinštančný súd odvolávajúci sa na ust. § 631 OZ bez bližšieho ozrejmeneia konštatoval, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, v zmysle ktorej žalovaný v 2. rade mal vykonať dielo - uložiť kamenný koberec, ktorú povinnosť si splnil, za čo mu žalobkyňou bola vyplatená odmena vo výške 1.000 eur, pričom vykonané dielo postupom času začalo vykazovať neodstrániteľné vady, ktoré bránia žalobkyňi v riadnom užívaní veci. Niet sporu o správnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie, že žalobkyňa so žalovaným v 2. rade uzavreli ústne zmluvu, predmetom ktorej bolo uloženie kamenného koberca, ako pokrytie chodníkov a betónových plôch okolo rodinného domu žalobkyne žalovaným v 2. rade za odplatu. Vychádzajúc z účelu dojednania medzi stranami sporu predmetom zmluvy nebolo tak vytvorenie novej veci, ale úprava už existujúcej veci a to chodníkov a betónových plôch vo vlastníctve žalobkyne, smerujúca k zlepšeniu ich kvality a získaniu nových vlastností. Na daný zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v 2. rade preto dopadajú osobitné ustanovenia o zmluve o oprave a úprave veci podľa § 652 - § 656 OZ, ako jedného z podtypov zmluvy o dielo a len pokiaľ osobitnej úpravy niet, vzťahujú sa naň všeobecné ustanovenia o zmluve o dielo. V danom prípade bolo preto zodpovednosť žalovaného za vady vykonanej úpravy - kamenného koberca, ako i nároky žalobkyne zo zodpovednosti za tieto vady posudzovať podľa ust. § 652a nasl. OZ. Súd prvej inštancie sa však z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci otázkou zodpovednosti žalovaného v 2. rade za vady vykonanej úpravy veci a z tohto titulu uplatneného nároku žalobkyne vôbec nezaoberal a v tomto smere ani nezistil podstatné a rozhodujúce skutočnosti, týkajúce včasnosti uplatnenia práva zo zodpovednosti za vady, účinnosti výzvy, špecifikácie nároku a pod.

22. Za predčasný je potrebné považovať i záver prvoinštančného súdu, podľa ktorého odstúpenie od zmluvy žalobkyňou preukázané nebolo, pretože táto skutočnosť z listinných dôkazov nevyplýva, na pojednávaní to žalobkyňa neuvádzala, uviedla to len v žalobe a odstúpenie od zmluvy nevyplýva ani z jej písomnej reklamácie zo dňa 15.07.2013, adresovanej žalovanému v 2. rade. Je totiž bez významu, či žalobkyňa svoje tvrdenie o tom, že od zmluvy odstúpila, ktoré právo pre vady kamenného koberca uplatnila viackrát ústne u žalovaného v 2. rade a následne i písomne listom zo dňa 15.07.2013, zopakovala i pri svojom výsluchu na pojednávaní. Išlo o podstatné skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu podopretej listinným dôkazom, na ktoré žalobkyňa pri svojom výsluchu i odkázala a ktoré žalovaný v 2. rade výslovne nepoprel, preto súd prvej inštancie bol povinný sa s nimi náležitým spôsobom vysporiadať, čo však neučinil. V súvislosti s argumentáciou prvoinštančného súdu, že odstúpenie od zmluvy nevyplýva z písomnej reklamácie žalobkyne zo dňa 15.07.2013, odvolací súd zdôrazňuje, že i jednostranný právny úkon podlieha pravidlám o výklade prejavu vôle zakotvený v § 35 ods. 2 OZ. Toto ustanovenie predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť a pre tento prípad formuluje pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu musí byť preto najprv vykladané prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného významu v jednotlivých použitých pojmoch), logickými (z hľadiska vzájomnej naviazanosti použitých pojmov) a systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu).

Okrem toho obsah právneho úkonu je potrebné posúdiť i podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, pričom podmienkou pre prihliadnutie k vôli konajúceho je to, aby nebola v rozpore s jeho jazykovým prejavom. Tento prístup je nutné uplatniť i vo vzťahu k jednostrannému právnomu úkonu žalobkyne zo dňa 15.07.2013 voči žalovanému v 2. rade označenému ako „Reklamácia diela kamenný koberec“. Posúdenie právneho úkonu žalobkyne z hľadiska uvedeného interpretačného postupu má v danej veci osobitný význam, keďže pri súdom prvej inštancie konštatovaných neodstrániteľných vadách upravenej veci by mohlo opodstatňovať záver, že žalobkyňa ako objednávateľka si uplatnila právo na zrušenie zmluvy v intenciách § 655 ods. 1 OZ, ako jeden z nárokov zo zodpovednosti za vady opravy alebo úpravy. To by potom malo za následok, že v prípade, že objednávateľ využije svoje právo na zrušenie zmluvy (odstúpenie od zmluvy, ktoré má rovnaké právne účinky ako zrušenie zmluvy), dochádza k zrušeniu zmluvy od začiatku podľa § 48 ods. 2 OZ a medzi účastníkmi vzniká synalagmatický právny vzťah z bezdôvodného obohatenia (§ 457 OZ), na čo i žalobkyňa v žalobe poukázala. Pokiaľ teda k zaujatiu stanoviska prvoinštančným súdom, že žalobkyňa nepreukázala odstúpenie od zmluvy, nepredchádzal pokus o posúdenie charakteru jednostranného právneho úkonu žalobkyne v intenciách vyššie uvedených výkladových pravidiel, nemožno ho považovať za správne, pričom práve zodpovedanie tejto otázky má zásadný význam pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobkyne uplatňovaného z titulu zodpovednosti žalovaného v 2. rade za vady.

23. V neposlednom rade je nutné vytknúť prvoinštančnému súdu, že v odôvodnení rozhodnutia sa nevyšporiadal so zamietnutím návrhu žalovaného v 2. rade na doplnenie dokazovania, najmä výsluchom riešiteľa v konaní ustanoveného znaleckého ústavu, ktorý vypracoval znalecký posudok na zistenie príčin väd kamenného koberca a na záveroch ktorého založil v podstate súd prvej inštancie i svoj záver o zavinení žalovaného v 2. rade. I keď bezosporu súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykonal, a teda nie je povinný vykonávať všetky navrhované dôkazy (§ 185 ods. 1 CSP), je ale povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia dať uspokojivú odpoveď na to, prečo navrhovaný dôkaz nevykonal. Žalovaný v priebehu konania spochybňoval správnosť záverov znaleckého posudku, na podporu čoho predložil ako dôkaz odborné vyjadrenie B. C. T., čo bolo nosnou časťou aj jeho odvolania. Na odstránení tvrdených rozporov v znaleckom posudku preto navrhol v konaní vypočuť riešiteľa za znaleckú organizáciu, ktorá znalecký posudok vypracovala. Súd prvej inštancie tento návrh zamietol bez bližšieho ozrejmenia dôvodov, za ktoré však nemožno považovať len jeho konštatáciu, že odborná spôsobilosť B. T., riaditeľa spoločnosti J.M.L.I. spol. s r. o., ktorá sa zaoberá výrobou a predajom v oblasti stavebnej chémie sa nemôže porovnávať a vyrovnáť odbornosti znaleckej organizácii. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a medzi iným za dôkazný prostriedok zákon označuje i odborné vyjadrenia a znalecké dokazovanie, pričom žiadnemu z týchto dôkazov nepriznáva vyššiu dôkaznú silu, ako to už správne uviedol i súd prvej inštancie. Právna úprava súdu neurčuje, ako má ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy. Hodnotiacia úvaha ale nie je ľubovoľná, musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. Každý dôkaz súd hodnotí najskôr individuálne a potom všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Majúc na zreteli tieto princípy na rozdiel od prvoinštančného súdu, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti zamietnutia návrhu žalovaného v 2. rade na doplnenie dokazovania predovšetkým výsluchom riešiteľa za znaleckú organizáciu, ktorá znalecký posudok podala z dôvodu riadneho a úplného zistenia skutkového stavu s ohľadom na zásadné námietky žalovaného v 2. rade, ktoré zásadným spôsobom spochybňujú závery znaleckého posudku.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV., týkajúcich sa žalovaného v 2. rade podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) po posúdení veci z hľadiska odvolacím súdom zhora uvedených záverov a doplnení dokazovania v naznačenom smere vo veci opätovne rozhodne. Zároveň rozhodne i o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalovanému v 1. rade bola priznaná náhrada trov konania voči žalobkyňi v plnej výške, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a s ohľadom na plný úspech žalovaného v 1. rade v konaní mu priznal náhradu trov, keď nezistil existenciu dôvodov hodných

osobitného zreteľa v danej veci pre aplikáciu § 257 CSP. V tomto smere v odôvodnení svojho rozhodnutia poskytol obsiahlu argumentáciu, v ktorej dôsledne ozrejmil zásady vzťahujúce sa na rozhodovanie o trovách konania v spore, ako i inštitút dôvodov hodných osobitného zreteľa pre použitie § 257 CSP, ktoré podoprel i poukazom na príslušnú judikatúru. Následne v odôvodnení svojho rozhodnutia sa jasným, zrozumiteľným a dostatočným spôsobom vysporiadal s neexistenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa tvrdených žalobkyňou pre nepriznanie náhrady trov konania vo veci plne úspešnému žalovanému v 1. rade. Keďže odvolací súd v plnom rozsahu si osvojil tieto závery prvoinštančného súdu, ktoré pre ich úplnosť nemá čím doplniť a duplicitne ich opakovať nebude, využijúc postup podľa § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku v tejto časti.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému v 1. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).